

Arrest

nr. 63 174 van 16 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 9 november 2010, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 24 maart 2011, aangetekend verstuurd op dezelfde dag.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart een etnische Albanees te zijn, afkomstig uit Suhareke (Kosovo) en u verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. U verklaart uw partner, A. B. (O.V.6.719.792) 12 jaar geleden ontmoet te hebben op een feest in uw dorp, Semetisht (Kosovo), waar u onmiddellijk verliefd werd op hem. U zou een relatie zijn begonnen en na 6 maanden zou u thuis verteld hebben dat u een relatie had met B. en een verloofsfeest zou organiseren. U verklaart dat uw moeder en broers hier niet mee

akkoord waren en dat uw broers een andere man voor u zouden vinden. U zou in op oudejaarsnacht 1999-2000 met uw toestemming ontvoerd zijn door B. naar zijn ouderlijk huis in Suhareke om met hem samen te kunnen zijn. Vanaf dat moment zouden de bedreigingen van uw broers gestart zijn. Zo verklaart u dat uw twee oudste broers, een nonkel en een neef op een dag naar het huis van B. zijn gekomen en zeiden dat u terug moest komen of dat ze B. zouden vermoorden als ze hem zouden tegenkomen. Op een andere dag zouden uw twee oudste broers B. achtervolgd hebben. U verklaart toen Kosovo verlaten te hebben omdat u ervan overtuigd was dat de bedreigingen van uw broers menens waren. U zou een jaar later, op 29 januari 2001, samen met uw partner en uw zoontje op een legale manier naar Amerika zijn vertrokken, waar u 10 jaar verbleef. U verklaart op 26 april 2010 te zijn teruggekeerd naar Kosovo omdat u uw familie miste en hoopte dat ze van mening veranderd waren. Ongeveer 1 maand na uw aankomst in Kosovo zou u de politie naar uw familie hebben gestuurd om te bemiddelen. Uw broers zouden toen tegen de politie gezegd hebben dat ze niets meer met u te maken willen hebben en dat ze u en uw man zouden vermoorden als ze jullie zouden tegenkomen. Omdat het voor u in Kosovo te gevaarlijk werd, besloot u naar Albanië te gaan, waar u drie maanden in een hotel verbleef in de stad Durrës. Na 3 maanden keerde u terug naar uw schoonfamilie in Suhareke, waar u nog tot uw vertrek naar België verbleef. U vond dat het gevaarlijk werd in Kosovo en besloot op 6 november 2010 Kosovo te verlaten. U vertrok met de wagen vanuit Suhareke en kwam via Ulcinj (Montenegro) naar België. In België kwam u aan op 9 november 2010, waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 18.5.2010, een gezondheidskaart van uw 4 kinderen, uitgereikt te Michigan (Verenigde Staten), uw Amerikaans rijbewijs, uitgereikt te Michigan en het Amerikaans rijbewijs van uw partner, uitgereikt te Michigan”.

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- de verklaringen van verzoekster aangaande haar initiële vlucht naar Amerika stemmen niet overeen met die van haar partner;
- de verklaringen aangaande de problemen van verzoekster in Kosovo na haar terugkeer uit Amerika in april 2010 zijn niet aannemelijk;
- de door verzoekster geschetste problemen met haar familie zijn van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en houden op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in het vluchtelingenverdrag;
- verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat ze voor haar problemen met familie geen of onvoldoende beroep kan/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekster meent dat in de bestreden beslissing ten onrechte haar geloofwaardigheid in twijfel wordt getrokken omdat er tegenstrijdigheden zouden voorkomen tussen haar verklaringen en die van haar echtgenoot. Volgens verzoekster betreffen het geen tegenstrijdigheden, doch eerder misverstanden omdat de situatie zelf een verwarde toestand betrof en enige tijd geleden is. Verzoekster wenst een aantal verduidelijkingen aan te brengen bij deze vastgestelde tegenstrijdigheden die volgens haar niet als dermate belangrijk kunnen worden aanzien dat ze de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen.

Verzoekster verklaart dat ze samen met haar echtgenoot, die al over een werkvisum beschikte, vertrokken is naar Amerika op uitnodiging van een vriend van haar echtgenoot die nood had aan werkvolk en dat ze zich nooit hebben laten registreren als vluchteling. Verzoekster stelt verder dat ze één week na hun terugkeer in Kosovo de hulp hebben ingeroepen van de politie. Drie weken na hun aankomst zijn ze vertrokken naar Albanië.

Verzoekster meent dat ze een vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet riskeert, veroorzaakt door niet-overheidsfactoren. Verzoekster kende ernstige problemen met haar familie nadat haar man haar met haar toestemming had ontvoerd uit het ouderlijk huis. Verzoekster stelt dat de Kosovaarse autoriteiten niet in staat zijn haar een effectieve bescherming te bieden tegen de bedreiging van haar familie en er geen doeltreffend juridisch systeem bestaat dat toelaat daden te vervolgen en te bestraffen. Verzoekster meent dat het feit dat de overheid inspanningen levert op zich niet in strijd is met haar objectieve en subjectieve vrees. Volgens verzoekster mag men er niet van uitgaan dat het probleem onbestaande is ondanks de geboekte vooruitgang inzake de kwaliteit van politiewerk. Tot slot verwijst verzoekster naar een rapport van UNHCR waaruit dient te blijken dat het rechtssysteem in Kosovo nog steeds corrupt is.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster zelf toegeeft in het verzoekschrift dat haar verklaringen inderdaad verward overkomen. De bewering dat dit te wijten was aan de situatie zelf die een zeer verwarde toestand betrof overtuigt allerminst aangezien het strikt feitelijke situaties betrof zoals het al dan niet geregistreerd zijn als vluchteling en de werkelijke duur van hun verblijf in Kosovo na hun terugkeer uit de Verenigde Staten waarover geen verwarring mogelijk is. Dat verzoekers onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd wordt bijgevolg met dit argument geenszins weerlegd.

Verzoekster herneemt vervolgens de verklaringen van haar echtgenoot en stelt dat dit de correcte versie van de feiten is. De loutere bevestiging van één versie van tegenstrijdige verklaringen is echter onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen of te verklaren. De tegenstrijdigheden betreffen de kern van het asielrelaas en hypothekeken bijgevolg op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat het relaas op waarheid berust dan nog stelde de bestreden beslissing terecht vast dat de problemen van verzoekers louter gemeenrechtelijk van aard zijn en bijgevolg geen verband houden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag. Verzoekster herhaalt haar asielrelaas maar gaat voorbij aan de vaststelling dat de problemen met haar familie niet berusten op een politieke of religieuze overtuiging, het behoren tot een bepaalde etnie, nationaliteit of een sociale groep. Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat zij vervolging vrezen in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3. Wat betreft het reële risico op ernstige schade merkt de Raad op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend bij gebrek aan nationale bescherming. Op grond van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet kan (vervolging in de zin van artikel 48/3 of) ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet enkel uitgaan van of veroorzaakt worden door *niet-overheidsfactoren*, indien kan worden aangetoond dat de staat of partijen of organisatie die de staat en een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster verklaarde dat ze de politie heeft gecontacteerd om met haar familie te bemiddelen. Het feit dat de politie de boodschap heeft overgebracht aan de familie van verzoekster toont aan dat de politie bereidwillig was om verzoekers verder te helpen. Bovendien was de politie hierdoor op de hoogte van de doodsb bedreiging van haar broers. De politie zou hen bovendien gezegd hebben dat ze levenslange opsluiting riskeerden indien ze een moord zouden begaan. De bewering van verzoekster dat de politie zich niet continu kan bezighouden met het bieden van bescherming is geen afdoende verklaring voor het niet-inroepen van bescherming door de eigen autoriteiten, daar deze louter gebaseerd zijn op de subjectieve beweringen van verzoekster en niet op enige tastbare en concrete feiten. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen de belager en eventuele problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Verzoekers verwijzen naar een niet-gedateerd rapport "*Eligibility Guidelines*" van UNHCR waaruit zou blijken dat het rechtssysteem in Kosovo corrupt is maar tonen geenszins aan dat de informatie over de politiediensten waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn. Verweerder merkt terecht op dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder mensenrechtenorganisaties als INSEC, SAFHR, INHURED en contactpersonen bij de Britse en Duitse diplomatieke posten, zodat de documentatie die verzoeker aanvoert niet vermag afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Verzoeker tonen derhalve evenmin aan dat zij in geval van terugkeer naar Kosovo een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zullen ondergaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER